

*Sygn. akt I C 178/13*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 4 grudnia 2014 r.**

**Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny w składzie:**

**Przewodniczący – SSR Tomasz Makaruk**

**Protokolant – Jadwiga Styła**

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 r. w Zambrowie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w (...)

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. odstępuje od obciążania powoda M. J. kosztami postępowania.

Sygn. akt I C 178/13

## UZASADNIENIE

Powód M. J. w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w (...) domagał się zapłaty kwoty 3.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2011 w związku z pogorszeniem stanu jego zdrowia w okresie pobytu w Zakładzie Karnym w (...). Powód wskazał, że domaga się zadośćuczynienia w związku z zaniedbaniami medycznymi, poniżającym i niehumanitarnym traktowaniem i wyrządzeniem w związku z tym krzywdy i szkody, którą na mocy art. 415 kc jest obowiązany naprawić Zakład Karny. W piśmie z dnia 01 lipca 2013 r., w którym powód ustosunkował się do odpowiedzi na pozew złożonej przez pozwanego sprecyzował on swoje powództwo podając, że podtrzymuje i popiera w całości swoje powództwo ze sprawy I C (...). Wskazał, że domaga się odszkodowania za niehumanitarne i poniżające traktowanie, pozbawione humanitaryzmu podczas jego pobytów w Zakładzie Karnym w (...), tj. w dniach 10.09.2009 r. – 02.10.2009 r., 10.07.2011 r. – 17.10.2011 r., 14.11.2011 r. – 13.08.2013 r., 13.09.2012 r. – 25.04.2013 r. Podtrzymał także zarzuty dotyczące niewłaściwego traktowania i złej opieki lekarskiej. Wskazał ponadto, że na skutek niewystarczającego oświetlenia cel stracił wzrok, pozbawiono go prawa poszanowania życia, prywatności i intymności (np. poprzez monitoring pomieszczeń sanitarno – higienicznych), ograniczono wolność słowa i wyrażania opinii, zmuszano go do przemieszczania się z celi do celi bez podania przyczyny. Na skutek wszystkich zaniedbań Zakładu Karnego został zmuszony do podjęcia 23 sierpnia 2011 r. protestu głodowego, który doprowadził go do czterech omdleń, które spowodowały dalszy uszczerbek zdrowia.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Zakład Karny w (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazano, że pozew M. J. można określić mianem zbioru subiektywnych przemyśleń powoda pozbawionych uzasadnionych podstaw. Pozwana jednostka nie dopuściła się wobec powoda żadnych działań bezprawnych, wszystkie działania podejmowano niezwłocznie i w oparciu o obowiązujące przepisy prawa. Powód nie poniósł z tego tytułu żadnej szkody oraz nie naruszono jego dóbr osobistych.

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Zambrowie na mocy art. 199 § 1 pkt 2 kpc odrzucił pozew M. J. w części dotyczącej zapłaty zadośćuczynienia za okres do 24 maja 2012 r. z uwagi na prawomocne rozpoznanie

tego żądania w sprawie I C (...) tut. Sądu. Zażalenie powoda na to postanowienie, zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego (...) z dnia 11 października 2013 r. w sprawie I Cz 211/13.

W dniu 2 września 2013 r. do tut. Sądu przekazany został kolejny pozew M. J. przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w (...) o zapłatę, tym razem kwoty 7.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 r. do dnia ogłoszenia wyroku (k.267v) tytułem zadośćuczynienia za dalszą utratę zdrowia w związku z pobytem w Zakładzie Karnym w (...). Oprócz dotychczas zgłaszanych zarzutów powód podniósł także pozbawienie go kontaktu cywilizacyjnego poprzez brak prasy i płynnej wymiany książek, odmowy korzystania z siłowni i świetlicy, odmowę wyrobienia dowodu osobistego, nie spełnianie wymagań normy żywieniowej przez posiłki.

Pozwany Skarb Państwa - Zakład Karny w (...) wniósł o oddalenie również tego powództwa w całości, wskazując, iż nie dopuścił się wobec powoda żadnych działań bezprawnych, wszelkie działania podejmowano niezwłocznie i w oparciu o obowiązujące przepisy, a nadto powód nie poniósł żadnej szkody. Sprawa ta, oznaczona sygnaturą I C (...) została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą I C (...).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r. tut. Sąd ponownie odrzucił pozew (po połączeniu ze sprawą I C (...), w którym powód ponownie poparł powództwo w sprawie I C (...)) w części dotyczącej zapłaty zadośćuczynienia za okres do 24 maja 2012 r.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

M. J. przebywał w Zakładzie Karnym w (...) w następujących okresach: od 10.09.2009 r. – 02.10.2009 r., 10.07.2011 r. – 17.10.2011 r., 14.11.2011 r. – 25.04.2013 r. w warunkach zakładu karnego typu zamkniętego. Posiada on podgrupę klasyfikacyjną R – 1/z (...). W okresie od 22.03.2013 r. do 16.04.2013 r. osadzony był w pojedynczej celi mieszkalnej nr (...) w oddziale (...).

W Zakładzie Karnym w (...) M. J. miał zapewnioną odpowiednią pomoc lekarską.

Wyposażenie cel w Zakładzie Karnym w (...) było zgodne z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. Cele mieszkalne, w których przebywał M. J. były celami dla niepalących i posiadają one wydzielony kącik sanitarny z umywalką oraz ustępem, zaś cele w pawilonie A posiadają także natrysk.

Posiłki wydawane w Zakładzie Karnym w (...) spełniały wymagania Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 września 2003 r. w sprawie określenia wartości dziennej normy żywienia oraz rodzaju diet wydawanych osobom osadzonym w zakładach karnych i aresztach śledczych.

M. J. przebywając w Zakładzie Karnym w (...) miał możliwość korzystania z zajęć świetlicowych, siłowni, prasy, biblioteki.

Zakład Karny w (...) jest zakładem niedawno wybudowanym, nowoczesnym i zapewniającym skazanym stosunkowo wysoki standard.

M. J. nie składał wniosku o wyrobienie mu dowodu osobistego. Z chwilą opuszczenia Zakładu Karnego w (...) wydano mu wszystkie przedmioty, w tym ubrania, jakie złożył do depozytu w chwili przybycia do tegoż zakładu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadków: Ł. O. (k.143), A. P. (k.143-143v), Ł. C. (k.143v), B. J. (k.143v), P. P. (k.317), częściowo K. K. (k.58v), K. R. (k.58v-59), K. A. (k.143), R. K. (1) (k.201v-202), K. B. (k.260v), a także: notatek służbowych (k.29,30,32,33,36,37), odpowiedzi na skargę (k.31), karty depozytowej i magazynowej powoda (k.34-35), informacji (k.287-288), akt I C (...), I C (...) tut. Sądu.

W myśl art. 417 § 1 kc Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Zasadniczą przesłanką tej odpowiedzialności, jak

wynika z powołanego przepisu, jest wystąpienie szkody u osoby dochodzącej odszkodowania. Ustawodawca ma tu na myśli szkodę w znaczeniu art. 361 § 2 kc. W rozumieniu tego przepisu szkoda obejmuje straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany może też domagać się zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w myśl art. 445 kc. Zadośćuczynienie to może być przyznane jedynie w przypadkach określonych w ustawie. Jednym z tych przypadków jest spowodowanie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Powód M. J. domagał się zadośćuczynienia za straty moralne, psychiczne i zdrowotne, jakich doznał w związku z pobytem w Zakładzie Karnym w (...), a także z powodu naruszenia jego dóbr osobistych w postaci zdrowia, prawa do intymności i prywatności (art. 448 kc).

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do uznania, iż pozwany dopuścił się względem powoda jakiegokolwiek działania niezgodnego z prawem, a zwłaszcza działania naruszającego jego dobra osobiste. Powód nadto nie wykazał też, aby w wyniku pobytu w Zakładzie Karnym w (...) doznał jakiegokolwiek szkody.

I tak w pierwszej kolejności należy zająć się zarzutem powoda dotyczącym kwestionowania warunków opieki medycznej i leczenia zapewnianej mu przez pozwanego. Stosownie do treści art. 115 kkw skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne. Zgodnie z § 1a powyższego artykułu skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności nie przysługuje prawo wyboru lekarza, pielęgniarki, podstawy opieki zdrowotnej, świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń opieki zdrowotnej, lekarza dentystry oraz szpitala, określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności. Szczegółowe zasady udzielania pomocy medycznej osadzonym zawarte zostały w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności. (Dz. U. z 2012 r., poz. 738) oraz w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości i Ministra Zdrowia z dnia 9 maja 2012 r. w sprawie szczegółowych warunków, zakresu i trybu współdziałania podmiotów leczniczych z podmiotami leczniczymi dla osób pozbawionych wolności w zakładach karnych i aresztach śledczych w zapewnieniu świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności (Dz. U. z 2012 r., poz. 547). Powód w czasie swojego pobytu w zakładzie karnym objęty był właściwą opieką lekarską. Zebrano w stosunku do niego dokładny wywiad medyczny, otrzymał leki zapobiegające pojawieniu się zespołu odstawiennego od alkoholu oraz obniżające ciśnienie tętnicze krwi, wykonano szereg niezbędnych badań oraz dokonano niezbędnych konsultacji specjalistycznych. W związku ze stanem zdrowia powoda została mu także ustalona specjalna dieta, co świadczy o tym, że opieka medyczna była na właściwym poziomie. Należy również wskazać na fakt, że jeszcze przed przyjęciem powoda do zakładu karnego stwierdzono u niego zespół uzależnienia alkoholowego, co niewątpliwie ma wpływ na obecny stan zdrowia powoda. Ponadto przebywając jeszcze na wolności powód nie podejmował leczenia w zakresie uzależnienia od alkoholu. Na stan zdrowia miała także wpływ podjęta przez powoda głódówka, która spowodowała znaczny spadek masy ciała oraz zasłabnięcie. Przy uwzględnieniu wszystkich powyższych okoliczności, należy stwierdzić, że pozwany zakład karny zapewniał powodowi opiekę medyczną na możliwie wysokim poziomie, z uwzględnieniem obowiązujących w tym zakresie przepisów.

Nie sposób podzielić również zarzutów podnoszonych przez powoda, jakoby jako osoba niepaląca przebywał w celach (...) pawilonu(...) z osobami palącymi. Twierdzeniom tym przeczą przede wszystkim, wiarygodne w ocenie Sądu zeznania świadka Ł. O. (k.143), który przebywał z powodem w tych właśnie celach. Świadek ten zeznał stanowczo, iż nikt nie palił w celi, w której przebywał łącznie z M. J.. Ponieważ razem z nimi przebywali także, w różnych okresach w różnych celach inni osadzeni: D. P., R. K. (2), K. B. to należy stwierdzić, iż także ci osadzeni nie palili papierosów i to pomimo różnych zeznań przez nich składanych: R. K. (2) zeznał, iż on nie palił, ale z kolei K. B. podał, iż palił papierosy. Przeciwno prawdziwości twierdzeń powoda przemawia także wzajemna sprzeczność zeznań R. K. (2) (k. 201v-202) i K. B. (k. 260v). Otóż pierwszy ze świadków zeznał, iż w tej celi papierosy palił tylko jeden osadzony, zaś K. B. zeznał, iż papierosy palił on i jeszcze jeden osadzony. Należy przy tym podkreślić, iż M. J. nie siedział w celi numer (...) z K. B., jak twierdził to świadek (vide informacja k.287-288). Mając na uwadze wiarygodne zeznania świadka Ł. O. w pełni zasadnym jest przyjęcie, iż również w innych celach, w których przebywał powód, osadzeni nie palili papierosów. Za zasadnością takiego stanowiska przemawiają także wiarygodne zeznania innych świadków: P. P.

(k.317), K. K. (k.58v) i A. P. (k.143-143v), którzy zaprzeczyli, aby w celach, w których siedział powód palono papierosy. Jeśli chodzi o zeznania świadka K. R. (k.58v-59) w prawdzie dotyczą one okresu od kwietnia do września 2011 r., a więc okresu za który pozew został prawomocnie odrzucony, nie mniej świadek potwierdził, iż również w tamtym okresie M. J. osadzony był w celi dla niepalących. Również K. A., który przebywał z powodem w jednej celi w 2011 r. i „w 2012 r. może z miesiąc w okresie mniej więcej sierpień- październik” zeznał, iż powód umieszczony został w celi dla niepalących. W prawdzie świadkowi zdarzało się zapalić papierosa, ale wynikało to z powrotu przez niego do nałogu – deklarował się jako niepalący i w takiej celi został umieszczony. Jednocześnie świadek ten zaprzeczył, aby powód miał jakieś zastrzeżenia, co do tego, że on podpałał. Nikomu nie zgłaszał on także takich pretensji, co powoduje, iż nie sposób stawiać z tego powodu jakichkolwiek zarzutów pozwanemu – skoro nie wiedział, iż jeden z osadzonych zaczął palić, nie mógł go przenieść do celi dla palących.

Powód podnosił także, że strona pozwana w okresie objętym pozwem, nie zapewniła mu warunków bytowych, które prawo nakazuje zapewnić osobie izolowanej zgodnie z obowiązującym wówczas rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. (Dz. U. z 2003 r., Nr 186 poz. 1820) w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych oraz ustawa prawo budowlane. W jego ocenie, w czasie odbywania kary pozbawienia wolności przebywał w celach nadmiernie przeludnionych, w których nie zapewniono także odpowiednich warunków sanitarnych. Powód podnosił, że pomieszczenia, w których przebywał były niewłaściwie oświetlane, co stanowiło zagrożenie dla jego zdrowia. Ponadto wskazywał na brak dostępu do ciepłej wody, ogólny dyskomfort, brak dostępu do artykułów biurowych, kartek, podstawowych przyborów do pisania.

Zarzuty powoda w zakresie dotyczącym nie zachowania normy powierzchniowej oraz warunków panujących w celach jawią się jako niewiarygodne. Są one całkowicie gołosłowne i wynikają zdaniami Sądu z subiektywnej oceny powoda. Nadto, są one sprzeczne z dowodami z dokumentów w postaci notatki służbowej technika D. Kwaternistrzowskiego Zakładu Karnego w (...) oraz dowodu z zeznań świadka A. P. – starszego wychowawcy w zakładzie karnym, który zeznał, że powód nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń odnośnie warunków panujących na terenie jednostki (k. 143 v). Z notatki służbowej wynika, że wszystkie cele w pawilonie A, w tym celi, w której przebywał M. J. są wyposażone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U z 2003 r., Nr 186, poz. 1820). Zgodnie z twierdzeniem strony pozwanej powoda wyposażono w sprzęt kwaterunkowy, w tym miednicę plastikową do prania ręcznego, sprzęt stołowy oraz środki higieny osobistej i środki do zachowania higieny w celi. Cele miały zapewnione właściwe oświetlenie naturalne

i sztuczne, ponadto urządzenia wentylacyjne i grzewcze funkcjonowały prawidłowo. Właściwie funkcjonowały także okna i drzwi, umożliwiając tym samym dostęp świeżego powietrza do cel. Ciepła woda dostarczana była zgodnie z obowiązującym porządkiem wewnętrznym w celu zapewnienia higieny porannej oraz wieczornej, zachowania czystości w celi oraz mycia naczyń po posiłkach. Ponadto każda celi była zaopatrzona w zmiotki i szczotki oraz półki i przybory toaletowe. Zachowane były nie tylko normy powierzchniowe, ale również warunki panujące w celach odpowiadały obowiązującym przepisom prawa i gwarantowały osadzonym możliwość zaspokojenia swoich podstawowych potrzeb w zakresie spania, spożywania posiłków, korzystania z kącika sanitarnego, korzystania z odpowiedniej do sytuacji odzieży i środków czystości. Odnośnie zarzutu braku w celach ciepłej wody zauważyć należy, że żaden przepis prawa nie nakłada na zarządzającego zakładem karnym obowiązku zapewnienia skazanym w poszczególnych celach bieżącej ciepłej wody. Dodać trzeba, że każdy skazany za zgodą dyrektora zakładu karnego może posiadać w celi czajnik do podgrzewania wody. Taki czajnik posiadał powód, o czym świadczy zamieszczony na k. 35 niniejszych akt wykaz rzeczy należących do powoda, na którym widnieje jego podpis. Powód miał również dostęp do podstawowych artykułów biurowych, przyborów do pisania, kartek, o czym świadczą liczne pisma wysyłane ze skargami do różnych podmiotów, które zostały załączone do akt niniejszej sprawy.

Zaznaczyć należy, że zakład karny, w którym przebywał powód jest zakładem nowoczesnym, stosunkowo nowym, ale też należy mieć na względzie, że warunki, w jakich odbywał karę powód, były takie, jakie w danym czasie optymalnie mógł zapewnić pozwany. W ramach posiadanych możliwości finansowych i lokalowych administracja jednostek penitencjarnych w kraju czynią wysiłki, aby poprawić warunki odbywania kary pozbawienia wolności. W czasie, w

którym w przedmiotowej jednostce penitencjarnej przebywał powód, występował wysoki (blisko 100 %) wskaźnik zaludnienia jednostki. Nie można także pominąć faktu, że powód przebywał w zakładzie penitencjarnym w związku z popełnieniem przestępstwa, a z samej istoty kary pozbawienia wolności mają wynikać dolegliwości dla osoby skazanej, które wiążą się z ograniczeniem praw osoby osadzonej.

Powód podnosił także, że w okresie od marca do kwietnia 2013 r. niesłusznie został osadzony w celi izolacyjnej, w której nie było półki pod lustrem, szufelki i zmiotki, wskazał, że zabrano mu tam gazety. Pozwany wyjaśnił natomiast, że cela ta była zwykłą celą mieszkalną, a nie celą izolacyjną. Ponadto decyzja o umieszczeniu powoda w tej celi nie była wyrazem samowoli administracji zakładu karnego. Na decyzję o skierowaniu powoda do ww. celi wpłynął fakt bardzo wysokiego, sięgającego około 100 % zaludnienia jednostki oraz fakt posiadania przez powoda podgrupy klasyfikacyjnej R-1/z (...). Jeśli chodzi o podnoszą w pozwie okoliczność umieszczenia powoda w celi monitorowanej, to jak słusznie wskazuje Kazimierz Postulski w komentarzu do art. 73a kkw (LEX) osadzony może zaskarżyć decyzję Dyrektora o monitorowaniu do sądu penitencjarnego. To z kolei powoduje, iż o ile skazany nie uzyskał stwierdzenia przez sąd penitencjarny niezgodności z prawem decyzji funkcjonariusza Służby Więziennej, to w procesie o ochronę dóbr osobistych wytoczonym z tego powodu należy przyjąć brak bezprawności w działaniu zakładu karnego. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 lutego 2012 r. w sprawie IV CSK 276/11 (OSNC 2012/9/107), w uzasadnieniu którego wskazał „Przysługujące osobom odbywającym karę pozbawienia wolności uprawnienia i ulgi określone w kodeksie karnym wykonawczym mają wprawdzie podstawę w prawach i wolnościach przyznanych wszystkim obywatelom w Konstytucji i przewidzianych także w art. 23 k.c., jednakże przepisy kodeksu karnego wykonawczego przewidują szczególną drogę do dochodzenia ochrony praw skazanych określonych w tym kodeksie. Zgodnie z art. 7 i 34 k.k.w., skazany może zaskarżyć do sędziego penitencjarnego oraz do sądu penitencjarnego decyzje wydane m.in. przez dyrektora zakładu karnego z powodu ich niezgodności z prawem. W tym trybie następuje zatem stwierdzenie, czy decyzja dyrektora zakładu karnego o pozbawieniu skazanego jakiegoś przysługującego mu uprawnienia była zgodna z prawem. W tym trybie następuje także badanie merytorycznej zasadności takich decyzji, które są wydawane w celu zapewnienia bezpieczeństwa i realizacji zadań wychowawczo-resocjalizacyjnych ciążyących na administracji zakładu karnego. Sąd cywilny w sprawie o naruszenie dóbr osobistych skazanego nie może oceniać, czy dyrektor zakładu karnego, odmawiając przyznania skazanemu określonego w przepisach kodeksu karnego wykonawczego uprawnienia, działał zgodnie z prawem. Do oceny tej uprawniony jest sędzia lub sąd penitencjarny w razie odwołania się skazanego od decyzji dyrektora lub podjęcia działania z urzędu. Dopuszczenie badania tych kwestii przez sąd w sprawie o naruszenie dóbr osobistych skazanego oznaczałoby nie tylko dopuszczenie dwutorowości postępowania sądowego w zakresie nadzoru nad wykonywaniem kary pozbawienia wolności, lecz także prowadziłoby do pozbawienia znaczenia przyjętego przez ustawodawcę trybu postępowania i oddziaływania sędziego i sądu penitencjarnego na skazanego osadzonego w zakładzie karnym. Gdyby skazany, pozbawiony przez dyrektora zakładu karnego pewnych uprawnień przewidzianych w kodeksie karnym wykonawczym, mógł - bez zaskarżenia takiej decyzji w trybie przewidzianym w tym kodeksie - skutecznie dochodzić ochrony bezpośrednio przed sądem cywilnym w procesie o naruszenie dóbr osobistych, to przewidziany i uregulowany w kodeksie karnym wykonawczym tryb postępowania penitencjarnego nie tylko nie mógłby spełniać funkcji zakładanych przez ustawodawcę, lecz w istocie straciły rację bytu. Jeżeli zatem skazany został pozbawiony decyzją dyrektora zakładu karnego jednego z uprawnień przewidzianych w przepisach kodeksu karnego wykonawczego i nie odwołał się od tej decyzji w trybie określonym w tych przepisach, to w sprawie o naruszenie dóbr osobistych wytoczonej z powodu pozbawienia go tego uprawnienia należy przyjąć brak bezprawności działania pozwanego (...).”

Takie same stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 maja 2012 r. sprawie IV CSK 473/11 (LEX nr 1211994), w uzasadnieniu, którego dodatkowo podkreślił, iż w trybie uregulowanym w KKW „następuje także badanie merytorycznej zasadności takich decyzji (działań), które wydawane są w celu zapewnienia bezpieczeństwa i realizacji zadań wychowawczo - resocjalizacyjnych ciążyących na administracji zakładu karnego.” Ponieważ powód nie wykazał się decyzją Sądu penitencjarnego w przedmiocie monitorowania celi, zaś art. 73a kkw daje prawo Dyrektorowi zakładu do podjęcia decyzji o monitorowaniu celi, przeto nie ma podstaw do uznania działania pozwanego za bezprawne.

Również inne okoliczności podnoszone w pozwie takie jak niewłaściwa gramatura i skład posiłków, brak możliwości korzystania ze świetlicy lub siłowni, brak środków czystości w celi winny być, w ocenie Sądu, rozpoznawane na skutek skargi osadzonego przez Sąd penitencjarny. Nie mniej jednak, w ocenie Sądu, żaden z podnoszonych zarzutów nie zasługuje na uwzględnienie. Jeśli chodzi o gramaturę i skład posiłków, to subiektywne odczucie powoda w tym zakresie, nie znalazło żadnego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Świadkowie przesłuchani w sprawie nic nie słyszeli też o ograniczeniach powoda w korzystaniu z siłowni lub świetlicy, ani też nie narzekali na brak prasy lub środków czystości. Nie słyszeli również, aby takie pretensje pod czymkolwiek adresem kierował powód. Jak zeznał świadek Ł. O. (k.143) „nie słyszałem, aby zgłaszał komukolwiek jakiegokolwiek zastrzeżenia związane z pobytem”.

Sąd nie podzielił także zarzutu powoda jakoby w czasie transportu z C. do Aresztu Śledczego w B. zabrano mu 3 kolorowe koszulki. Faktowi temu zaprzeczył pozwany twierdząc, że M. J. przybywając do C. został doprowadzony do magazynu depozytowego, gdzie założono mu stosowną kartę, do której wpisano wszystkie przedmioty przez niego posiadane, w tym także ubrania, na dowód czego przedłożono kartę magazynową podpisaną przez powoda oraz notatki służbowe: instruktora działu kwatermistrzowskiego i magazyniera działu kwatermistrzowskiego z 12.06.2014 r. Na okoliczność zaboru mienia należącego do M. J. Sąd przesłuchał także szereg świadków. Żaden z nich nie potwierdził zarzutów podnoszonych przez powoda (m.in. K. K. - k. 58 v, K. R. - k. 59, K. A. - k. 143, Ł. O. - k. 143).

Kolejnym zarzutem jest odmowa wyrobienia mu dowodu osobistego. Zarzut ten jest całkowicie gołosłowny – powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających, iż wystąpił do pozwanego z takim wnioskiem. Okoliczności tej nie potwierdził też żaden ze świadków przesłuchanych w sprawie.

Powód zarzucił pozwanemu zakładowi karnemu także pozbawienie kontaktu cywilizacyjnego przejawiające się w braku prasy oraz płynnej wymiany książek. Zgodnie z przepisem art. 135 kkw w zakładach karnych osadzonym stwarza się warunki odpowiedniego spędzania czasu wolnego. W tym celu organizuje się zajęcia kulturalno-oświatowe, wychowania fizycznego i sportowe oraz pobudza aktywność społeczną skazanych. W każdym zakładzie karnym prowadzi się zwłaszcza wypożyczalnię książek i prasy dla skazanych oraz stwarza możliwość korzystania z urządzeń audiowizualnych w świetlicach i w celach mieszkalnych. Ów zarzut należy rozpatrywać w oparciu o obiektywne kryteria, nie zaś subiektywne przekonanie powoda. Tymczasem krytyka warunków odbywania kary w tym zakresie została przez powoda oparta na porównaniu ich z własnym wyidealizowanym wzorcem, który zdarza się, że nie występuje powszechnie nawet w warunkach wolnościowych. Oczekiwania powoda, że warunki w więzieniu będą porównywalne z miejscem zamieszkania są nieuzasadnione.

W tym miejscu wyjaśnić jeszcze należy przyczyny oddalenia części wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda. I tak jeśli chodzi o świadka J. M. to na podstawie pkt III postanowienia Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. powód został zobowiązany do wskazania w t. 7 dni na piśmie, na jakie konkretnie okoliczności i związane z jakim okresem miałby być przesłuchany świadek pod rygorem pominięcia dowodu z zeznań w/w. Wbrew zobowiązaniu powód nie wskazał, z jakim okresem związane są zeznania tegoż świadka. Tymczasem, jak wynika z wiarygodnej dokumentacji pozwanego (k.65) powód od 24.05.2012 r. nie przebywał ze świadkiem J. M. w jednej celi, a więc jego wiedza o omdleniach powoda dotyczy okresu, za który pozew został prawomocnie odrzucony. Również świadkowie R. M. (1) i R. M. (2) mieliby zeznawać na okoliczności związane z przebywaniem przez powoda w celi dla palących w okresie za który pozew został prawomocnie odrzucony. Stąd też wniosek o przesłuchanie tych świadków został oddalony postanowieniem Sądu z dnia 28 sierpnia 2014 r. (k.285v). Sąd pominął także wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków I. C. (1), M. L., D. P. i P. Ż., albowiem powód w określonym terminie nie podał adresów zamieszkania tychże osób, tak aby możliwe było wezwanie ich na rozprawę. Sąd oddalił także wnioski dowodowe powoda zgłoszone na k.156 oraz w aktach sprawy I C 325/14, jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Dlatego też mając na uwadze wszystkie wskazane powyżej okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach orzeczono na mocy art. (...) k.p.c. Powyższe związane jest z wykazaniem przez powoda, iż nie jest on w stanie ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny, gdyż jest osobą

nieosiągającą żadnego dochodu, nie posiadającą majątku, a także jako osadzony w Zakładzie Karnym nie posiada możliwości zarobkowania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.